

חיים מיכאלו, נער החוף הידוע משארם אל־שייח', מספר במלאת

שנה לנסיגה על 14 שנות חייו בחוף נעמה, על משבר העזיבה,

ועל התאקלמותו המוצלחת מחדש בצפון הרחוק - אילת

דצימי לשרוף את
המיפלס האחרון.
דצימי שלא ישאר
אחד" שום דבר
בחוף נעמה

עליחי של האומו
ונסעתי מנעמה. לא יודע
איך הגעתי. לא זוכר
אם אני זוכר איך
מצאתי את עצמי באילת

מאז שאנחנו באילת
יש לאשתי כל מיני
ציאוח: פיתאום היא
רוצה שמויח כמו
קידמה והתכתחות

ראיינה שרית ישי

ב־69 הגעתי בלילה
עם חתיכה למיפרץ
נעמה. בבוקר אמרתי
לה: מותק, את
חוזרת לצפון לבר

ישבתי כמה שנים בבית
סוהר. הייתי שובב,
הסתבכתי במעשים לא
יפים. בבית-הסוהר הייתי
שנה בצ'נוק בתנאים קשים

באמח היו לנו יתד מדי
חתיכות - מכל המינים
ומכל הצבעים. היו
חקופות שלא יצאתי
מהביקתה עד שנמאס

האבב נגמר -

חודרים לחיים!

לי - אם כי לא ראיתי זאת כמו עיניי - שגם שגריר ארצות-הברית נהג כך. סביר להניח. כל אחד מאיתנו חולם להיות נווד על החוף, אדם שחי מה-שמש, מהרוח ומהדגים. אצל מיכאלו רבים יכלו להגשים את החלום, אפילו אם זה היה רק לשבוע-שבועיים. השבוע שוב מצאתי את עצמי ב... מיפלס ראחרון". הפעם בחוף אילת. חיים מיכאלו פתח מיסעדת דגים בחוף שמול מלון "לרוס". אותה מיסעדה, אולי קצת יותר ממוסדת - עם מקרר

הדגים על גחלים לוחטות, ואלה היו לטעמי הדגים הטובים ביותר בעולם. אני זוכרת שבאתי לשם פעם במטוס "ארקיע", ישר אל מלון "מארינה" - לא עוד חיפשי מאורות על החוף ללון בהן, לא עוד שקיישינה וחול שחודר לפה. אך שוב מצאתי את עצמי אצל מיכאלו. כעבור יום מצאתי את עצמי קוצצת בצל כתוספת לדגים, מורידה מה-שולחנות. אני לא הייתי היחידה. דניאל ברג' בוים עשה את זה לפניי, ומיכאלו סיפר

ביט לעברנו: "אתם יכולים לשים גם את עצמכם!" זה היה מיכאלו. מאז, כשאני חושבת על שארם, אני חושבת על מיכאלו. חיים מיכאלו היה אחד הטיפוסים הססגוניים שהתגוררו בחוף נעמה שבי-שארם אל-שייח'. גדודים של בני נוער פקדו את המיסעדה שלו שבקצה חוף נעמה. מיכאלו נהג לצאת לדיג עם סירתו - בתחילה לבד, מאוחר יותר בחברתם של הצוללן אלכס של וידודו-שותפו אריה פלוגה. במיסעדה נהגו לצלות את

ני זוכרת שיום אחד באתי ל-שארם אל-שייח'. זה היה לפני עידן ועידנים. היינו מיכה, שחר ואני. היה חם מאוד. ירדנו מהאוטובוס שחוטם אחרי נסיעה ארוכה. ירדנו לחוף נעמה, התחלנו ללכת על החוף עד שהגענו למיבנה-עץ שעליו שלט: "המיפלס האחרון". על אחד הספסלים ישב טיפוס בלונדי מוצק ושזוף. שאלנו אותו אם נוכל להניח אצלו את התר-מילים עד שנסתדר. הוא ענה, בלי לה-